

Achtergrond informatie over Nathalie Duivenvoorden

Een ode aan de wereld

Kunst begint met een locatie. Een bepaalde positie, een uitzicht en een perspectief gekozen door de kunstenaar om onze gedachten te sturen. De blik van deze kunstenaar is allesomvattend, aldus Nathalie Duivenvoorden. Bewust van haar eigen omgeving pikt ze bewust fragmenten uit met haar camera, en kiest een moment om te tekenen uit honderden foto's. Ze realiseert zich dat ze het gekozen stuk land - bos, stad of woestijn - hoogstwaarschijnlijk voor het laatst op papier zal observeren. Vanaf dan behoort het tot het domein van de kunst, alsof ze het landschap in een doos heeft gestopt om het voor later te bewaren.

Dat is precies wat Nathalie met haar werk wil bereiken: de wereld behouden. Kunst is haar belangrijkste opslagplaats en de kunstenaar is de curator: ze kiest wat ze uit haar foto's haalt, wat ze uit haar eigen omgeving spaart. Ze kan zichzelf verplaatsen, een keuze maken om met de trein te reizen in plaats van de fiets of op reis ver weg, maar het landschap blijft een spiegelbeeld van haar aanwezigheid: een zelfportret.

Als ze op een later tijdstip naar dezelfde plek zou terugkeren, zou het plotseling kunnen zijn verdwenen. Onze omgeving staat onder druk, al is het niet de klassieke natuur die in de tekeningen wordt uitgebeeld. Op het moment dat je iets natuur noemt, plaats je jezelf daarbuiten, aldus Nathalie. Ze noemt de stedelijke omgeving de nieuwe natuur, de metropool, een nieuwe jungle vol gevaren, zoals een dicht bos dat ooit was. De gebouwen, de wegen, de manier waarop we in ons land op elkaar leven, dat verdient ook aandacht, en een plek voor later.

Licht speelt een prominente rol in al haar landschappen. Een dubbele rol: licht is een bron van leven, maar tegelijkertijd kan de zon ons in een oogwenk wegvagen. Door licht kan de camera functioneren en kan de kunstenaar zien wat ze tekent. Maar het donker zal al haar zintuigen focussen. En het is in het donker waar je verder kunt kijken dan deze wereld. In haar recente werk is de blik van Nathalie vaak gericht op de lucht. U zult wolken en lichtbronnen, boomtoppen en industriële dampen tegenkomen. Maar de lucht kan ook fungeren als venster op de toekomst, wanneer we naar een andere planeet moeten reizen.

Dat concept van escapisme is een factor in Nathalie's beslissing om de wereld in haar kunst te behouden. We bevinden ons op een cruciaal moment in de tijd en ontluikende veranderingen komen naar de oppervlakte. Met rivieren die niet kunnen bevriezen, met seizoenen die ooit zo licht zijn veranderd. In de drukte van het dagelijkse leven vergeten we naar de lucht te staren, we merken niet eens wat Nathalie 'the silent shifting reality' noemt. Maar in haar tekeningen staat alles stil, de tijd staat stil. Nog meer dan een locatie is het moment dat Nathalie vastlegt. In zekere zin poseert de wereld in haar tekeningen voor later.

In de grote vragen van onze tijd, over de omgeving en de inrichting van ons veranderende landschap, is het gemakkelijk om als persoon te verdwijnen. Maar niet als je een functie kiest, zoals te zien is in het werk van Nathalie. De tekeningen geven je een andere kijk totdat je gaat observeren: de schoonheid van de persoonlijke omgeving en de verantwoordelijkheid die dat met zich meebrengt. Het zijn altijd plaatsen waar mens en milieu met elkaar verweven zijn. Uit liefde of uit protest: het landschap is de drager van onze plek in de wereld.

Samen vormen de tekeningen een ode aan de wereld, of die nu is beplant met groene bomen of gegoten uit grijs beton. Een wereld om nu te delen, zodat we er later van kunnen genieten. En misschien om later mee de lucht in te nemen.

Geschreven door Roos van der Lint.

Foto's als inspiratie materiaal(bron Pixabay):

<http://www.nathalieduivenvoorden.com/>
<https://www.instagram.com/nathalieduivenvoorden/>
<https://www.facebook.com/nathalie.duivenvoorden>

Achtergrondinformatie over Cathelijn van Goor

The series 'Rare Digital Phenomena' is a follow up from the series 'Glitches'.

De belangrijkste vraag in mijn werk is in hoeverre technologische ontwikkelingen daadwerkelijk de vooruitgang opleveren die ze beogen. In 2014 heb ik gewerkt aan de serie 'Glitches'. In deze serie tekeningen ligt de focus op het idee dat de mens controle verliest over zijn eigen uitvindingen. De tekeningen zijn afgeleid van foto's die ik heb gemaakt tijdens een wandeling met Google Street View, waar een omgeving over een breedte van circa 16 kilometer vervormd is geraakt door een fout in de opnameapparatuur. Het landschap ziet er hierdoor uit als een mix tussen een sprookjeswereld en een set voor een horrorfilm.

Tijdens het werken aan deze serie stuitte ik op vormen in deze virtuele wereld die een afgeleide zijn van de werkelijkheid, maar die ik zelf niet meer kon herkennen of verklaren. Inmiddels is de digitale wereld dus zo ver ontwikkeld en uitgedijd dat het eigensoortige fenomenen kan bevatten. Dat er net als in de natuur complexe en niet direct te begrijpen verschijnselen in te ontdekken zijn. Dit idee vormt het uitgangspunt voor mijn nieuwe serie 'Rare Digital Phenomena'.

Extra inspiratiefoto's(bron google maps):

<http://www.cathelijnvangoor.nl/>
<https://www.instagram.com/cathelijnvangoor/>
<https://www.facebook.com/cathelijn.vangoor>